

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **A. V. D.,**
bytem,
zastoupen JUDr. Václavem Zelenkou, advokátem,
sídlem Náměstí W. Churchila 2, Praha 3,

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,**
sídlem Křížová 1292/25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2017, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž byly zamítnuty námitky žalobce proti rozhodnutí ze dne 8. 8. 2017, č. j. X, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o starobní důchod pro nesplnění podmínek § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), s přihlédnutím k čl. 57 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 883/2004 (dále jen „nařízení“), jelikož žalobce během studií v ČR nezískal dobu pojištění, ale pouze náhradní dobu pojištění, za kterou se považuje doba jeho studia, jestliže potřebnou dobu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

pojištění nelze získat pouze zápočtem náhradních dob (§ 12 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění). Žalobce tak nesplnil podmínku doby jednoho roku pojištění

2. Žalobce v žalobě namítá, že mu byla přiznána bulharským nositelem důchodového pojištění doba pojištění v trvání 40 let, 5 měsíců a 9 dnů. Má za to, že splnil podmínky dané § 29 odst. 1 písm. g) zákona o důchodovém pojištění s přihlédnutím k čl. 6 a 52 odst. 1 písm. b) nařízení 883/2004. V doplnění žaloby ze dne 22. 5. 2018 uvedl, že dle nařízení lze splnit podmínku doby pojištění, pokud vedle náhradní doby pojištění v ČR byla získána též alespoň minimální jednotka doby pojistného pojištění v ČR v délce 1 dne. K čemuž předložil potvrzení o zaměstnání ze dne 15. 5. 2018, dle kterého byl zaměstnán u Pražských vodovodů a kanalizací 1. - 30. 11. 1978.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť žalobce neprokázal, že splnil podmínku 1 roku pojištění získaného na území ČR podle § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, přičemž potřebnou dobu pojištění nelze získat zápočtem náhradních dob (§ 12 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění). Podle čl. 57 odst. 1 nařízení není členský stát povinen poskytovat na základě dob získaných podle právních předpisů, které uplatňuje, jestliže délka uvedených dob nedosahuje 1 roku a pouze na základě těchto dob nelze podle uvedených předpisů získat nárok na dávku. Dobami pojištění se rozumí všechny doby pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení, které zakládají nárok na dotčenou dávku. Na daném nic nemění čl. 6 nařízení, který zakotvuje zásadu sčítání dob pojištění. Ačkoliv žalobce dosáhl důchodový věk, nezískal na našem území potřebný 1 rok pojištění, proto nesplňuje podmínky pro vznik nároku na starobní důchod.

4. Ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti.

5. Dne 12. 6. 2017 požádal žalobce o přiznání starobního důchodu, k žádosti předložil pouze podklady k době jeho studia, přestože mu bylo z výpisu dob pojištění zřejmé, že doba jeho pojištění na území ČR je dána pouze dobou studia v letech 1973 – 1978.

6. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 8. 2017, č. j. X byla jeho žádost zamítnuta, neboť podle českých právních předpisů nelze přiznat dávku, jestliže doba pojištění nedosahuje 1 roku, přitom žalobce získal na území ČR pouze náhradní doby pojištění. Proti rozhodnutí podal žalobce námítky, v kterých shodně jako v žalobě namítl, že v Bulharsku mu byla přiznána doba pojištění 40 let, 5 měsíců a 9 dnů a zároveň dle osobního listu důchodového pojištění v ČR byla jeho doba pojištění 1 518 dnů, tudíž splnil podmínku 1 roku a další podmínky podle čl. 52 odst. 1 a čl. 57 odst. 1 nařízení ES č. 883/2004 i § 12 zákona o důchodovém pojištění.

7. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný námítky zamítl s odkazem na § 12 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, dle kterého je podmínkou pro hodnocení doby účasti na důchodovém pojištění jako náhradní doby, že doba pojištění trvala alespoň 1 rok, což je v souladu s čl. 57 odst. 1 nařízení. Žalobce však získal pouze náhradní dobu pojištění v ČR, pouze na základě které nelze získat nárok na dávku starobního důchodu. Nesplňuje tak podmínku potřebné doby pojištění pro vznik nároku na starobní důchod podle českých právních předpisů a nesplňuje ani podmínku získání 1 roku pro získání nároku na starobní důchod podle nařízení č. 883/2004.

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl

v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

9. Soud nejdříve posoudil námitku žalobce o pozdním podání žaloby. Dodejka o doručení žalobou napadeného rozhodnutí žalobci neobsahuje datum doručení, zároveň je soudu známo, že u doručení v Bulharsku nelze zjistit dobu doručení ani prostřednictvím dotazu, zejména s velkým odstupem času. Proto soud vycházel z tvrzení žaloby, že mu bylo doručeno dne 20. 12. 2018, tudíž žaloba podaná dne 16. 2. 2018 byla podána ve lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s.

10. Dále soud posoudil, zda a kdy uplatnil žalobce žalobní body.

11. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., *žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.*

12. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 : *„líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. (...) Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“*

13. Žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není obecné tvrzení odkazující na právní úpravu. V souladu se zásadou koncentrace, lze účinně uplatnit žalobní body pouze ve lhůtě k uplatnění žaloby, kromě námítky nepřezkoumatelnosti ve vztahu k již uplatněné námitce nezákonnosti, ke které soud přihlédně z úřední povinnosti, neboť nelze posoudit zákonnost nepřezkoumatelné úvahy správního orgánu. Obsah žalobních bodů uplatněných ve lhůtě k podání žaloby a jejich odůvodnění předurčuje obsah rozhodnutí soudu. V dané věci žalovaný nepřiznal starobní důchod, protože jeho doba pojištění na území ČR nesplňovala potřebnou dobu pojištění dle českých právních předpisů a ani potřebné doby 1 roku dle nařízení.

14. Ve včas podané žalobě žalobce pouze obecně namítl, že splnil podmínky podle § 29 odst. 1 písm. g) zákona o důchodovém pojištění s přihlédnutím k čl. 6 a čl. 52 odst. 1 písm. b) Evropského parlamentu a Rady č. 883/2004 (dále jen „nařízení ES č. 883/2004“ nebo „nařízení“). Vzhledem k obsahu narativní části žaloby, lze usuzovat, že takto žalobce dovozuje z důvodu bulharské doby pojištění 40 let, 5 měsíců a 9 dnů a z české náhradní doby pojištění za 4 roky a 58 dnů. Bulharskou pojištění však žalobce dosáhl mimo území

ČR, dobou pojištění ve smyslu § 29 zákona o důchodovém pojištění se myslí dobou českého důchodového pojištění (část druhá zákona o důchodovém pojištění), nestanoví-li zákon nebo pramen mezinárodního práva jinak. Občan EU může požadovat tzv. dílčí starobní důchod, tedy nejen důchod primární země, ale i země, kde byl po určitou dobu účasten důchodového pojištění za tuto dobu. K tomu žalovaný uvedl, že danou podmínkou je doba českého pojištění po dobu minimálně 1 roku, za kterou však nelze považovat náhradní dobu pojištění, v případě žalobce dobu studia. Námitka celkové doby pojištění tak není v této věci rozhodná, spor měl být o výklad, resp. naplnění podmínky doby českého pojištění nikoli ve formě studia (náhradní doby pojištění). K tomu žalobce nic neuvedl, pouze zopakoval, že jeho náhradní doba pojištění přesáhla 4 roky. Jelikož žalobce kromě doby studia na území nebyl účasten pojištění, žalovaný postupoval v souladu s § 12 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, dle kterého je *náhradní dobou pojištění po 31. prosinci 1995 doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 2; podmínkou pro to, aby se tato doba účasti na pojištění hodnotila jako náhradní doba pojištění, je, s výjimkou doby účasti na pojištění podle § 5 odst. 2 písm. h), že byla získána na území České republiky a že doba pojištění trvala aspoň jeden rok. Podmínkou pro to, aby se doba účasti osob uvedených v § 5 odst. 2 hodnotila po 31. prosinci 2011 jako náhradní doba pojištění, je, že pojištěnec po dobu trvání této účasti byl v České republice účasten důchodového pojištění z jiného důvodu, nemocenského pojištění nebo zdravotního pojištění anebo, bydlel-li v České republice, jako poživatel důchodu nebo rodinný příslušník odvozoval své nároky ze zdravotního pojištění v jiném členském státě Evropské unie; za účast na zdravotním pojištění v České republice se však pro tyto účely nepovažuje taková účast na tomto zdravotním pojištění, která je pouze odvozeným nárokem rodinného příslušníka z účasti jiné osoby na tomto pojištění. Podmínkou pro to, aby se doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 2 písm. e) hodnotila jako náhradní doba pojištění, je, že o době osobní péče o osobu mladší 10 let, která je závislá na pomoci jiné osoby ve stupni I (lehká závislost), nebo o osobu, která je závislá na pomoci jiné osoby ve stupni II (středně těžká závislost) nebo ve stupni III (těžká závislost) anebo ve stupni IV (úplná závislost)5c), rozhodl příslušný orgán sociálního zabezpečení podle zvláštního právního předpisu. Přičemž dle čl. 57 odst. 1 nařízení ES č. 883/2004 bez ohledu na čl. 52 odst. 1 písm. b) není instituce členského státu povinna poskytovat dávky na základě dob získaných podle právních předpisů, které uplatňuje, které se berou v úvahu při vzniku sociální události, jestliže délka uvedených dob nedosahuje jednoho roku a pouze na základě těchto dob nelze podle uvedených právních předpisů se získat nárok na dávku. Dle české právní úpravy se náhradní doba hodnotí jen při splnění podmínek uvedených v § 12 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Nestačí tedy, že se jedná o osoby a doby účasti na pojištění uvedené v § 5 odst. 2 zákona, ale je třeba splnit ještě další podmínky, aby se doby účasti na pojištění uvedené v § 5 odst. 2 zákona považovaly za náhradní doby. Základní podmínkou je, že byla získána doba českého pojištění, za kterou se platí pojistné (před účinností zákona o důchodovém pojištění doba zaměstnání), v rozsahu aspoň jednoho roku. Potřebnou dobu pojištění pro vznik nároku na důchodu tak nelze získat jen zápočtem náhradních dob, ale je třeba, aby doba pojištění ve smyslu § 11 a 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění aspoň uvedenou minimální dobu jednoho roku (nemusí se přitom jednat o souvislou dobu jednoho roku, neboť kratší doby pojištění včetně doby zaměstnání se počítají; rovněž se nemusí jednat o doby pojištění získané před náhradní dobou, takže je možné tuto podmínku splnit až po ukončení trvání náhradní doby).*

15. Žalovaný odkázal na § 12 a § 13 zákona o důchodovém pojištění a žalobce s výkladem daného ustanovení na skutkový stav nijak nepolemizoval. Odkaz na čl. 6 a čl. 52 odst. 1

písm. b) nařízení 883/2004 je pouhou obecnou proklamací, jestliže daná ustanovení stanoví obecné principy sčítání dob pojištění a princip dílčení.

16. V podání ze dne 18. 4. 2018 žalobce uvedl, že ve smyslu čl. 6 nařízení je třeba přihlédnout tam, kde je to nutné, dobám pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení získaným podle právních předpisů států EU. Pomine-li soud, že obecný žalobní bod lze po lhůtě k podání žaloby rozhojnit jen ve výjimečných případech, není-li dán jeho včas uplatněný zárodek, stále jde o pouhou citaci daného ustanovení nařízení, aniž by byla uvedena rozhodná sporná otázka s nějakou argumentací, jestliže žalovaný zamítl nárok žalobce z důvodu nesplnění podmínky českého pojištění nejméně po dobu 1 roku.

17. V podání ze dne 22. 5. 2018 žalobce uvedl, že podmínkou pro to, aby se doba účasti na pojištění získaná na území ČR hodnotila jako náhradní doba pojištění, je získání alespoň 1 roku povinného pojištění. Zároveň žalobce v podání ze dne 22. 5. 2018 uvedl, že tuto podmínku (podmínku české účasti pojištění po dobu nejméně 1 roku) lze při aplikaci nařízení č. 883/2004 splnit i s přihlédnutím k době pojištění získané v jiném členském státě EU, pokud vedle náhradní doby pojištění byla získána též alespoň minimální jednotka doby povinného pojištění v ČR v délce 1 dne. K čemuž předložil potvrzení o zaměstnání u Pražských vodovodů a kanalizací. Soud tvrzení o zaměstnání v ČR považuje za novotu uplatněnou po uplynutí lhůty k podání žaloby, proto k ní není oprávněn přihlédnout. Přesto lze k tomu uvést, že řízení dle s. ř. s. není řízením apelačním, nejde o pokračování správního řízení. V řízení dle s. ř. s. soud pouze přezkoumává rozhodnutí žalovaného, zda ob stojí kromě jiného ve světle skutkového stavu zjištěného ve správním řízení. Ve správním řízení žalobce netvrdil, že byl během studia zaměstnán, proto by soud i v případě včas uplatněné námitky nebyl oprávněn přihlédnout k nově předloženému potvrzení o zaměstnání během studia.

18. S ohledem na výše uvedené soud žalobu pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

19. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci nebyl úspěšný a žalovanému žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost, která svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

V Praze dne 14. 1. 2022

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.